

Εύη Λάσκαρι
Διευθύντρια Δημόσιας Βιβλιοθήκης Κέρκυρας

Βιογραφικό

Η Εύη Λάσκαρι γεννήθηκε τον Απρίλη του 1964 στο Λονδίνο, όπου ο Κερκυραίος πατέρας της Σπύρος έκανε μεταπτυχιακά στα Οικονομικά, και η Κερκυραία μητέρα της Ειρήνη σπούδαζε επίσης. Η πρώτη τάξη του δημοτικού τη βρίσκει στη Γαλλία, στη Γκρενόμπλ, όπου ο πατέρας συνέχιζε διδακτορικές σπουδές. Τα πρώτα παιδικά χρόνια στην Ευρώπη έδωσαν στην Εύη Λάσκαρι, σε συνδυασμό με τα φυσικά πνευματικά της χαρίσματα, μια μεγάλη άνεση στη χρήση της αγγλικής και γαλλικής γλώσσας, την οποία τελειοποίησε αργότερα, όταν η οικογένεια γύρισε στην Ελλάδα (στην Πάτρα όπου ο πατέρας κατέλαβε θέση Καθηγητή στο ΤΕΙ Πάτρας), με μελέτη και εργατικότητα, αποκτώντας σε εφηβική ηλικία διπλώματα και στις δύο γλώσσες. Μελέτη και εργατικότητα, οι αρετές που δεν την εγκατέλειψαν ποτέ, σε όλη τη διάρκεια της ζωής της. Έτσι, περνάει με άριστα στη Φιλοσοφική Σχολή του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών, στην κατεύθυνση Ιστορικό-Αρχαιολογικό. Αποφοιτώντας, επιλέγει να ζήσει στην Κέρκυρα, όπου μέχρι τότε περνούσε τα καλοκαίρια της.

Μετά από ένα σύντομο πέρασμα από το Ιστορικό Αρχείο, από το 1992 εργάζεται στη Δημόσια Βιβλιοθήκη, το δε 2001 γίνεται Διευθύντρια. Εργάζεται με ζήλο, αφοσίωση, πάντα πολύ πέραν του ωραρίου, με στόχους, ανιδιοτέλεια, όραμα και αποτελεσματικότητα. Για δεκαεπτά ολόκληρα χρόνια γίνεται η «ψυχή» της Δημόσιας Κεντρικής Ιστορικής Βιβλιοθήκης της Κέρκυρας, πετυχαίνοντας κυριολεκτικά τη μεταμόρφωσή της.

Με την άριστη συνεργασία και αμέριστη υποστήριξη του Εφορευτικού Συμβουλίου της Βιβλιοθήκης, πετυχαίνει πολλά:

---Την οργάνωση της Βιβλιοθήκης σε όλα τα επίπεδα, από μηδενική βάση, συμπεριλαμβανομένης της οικονομικής διαχείρισης, μισθοδοσίας προσωπικού κ.λπ.

---Την παρακολούθηση και επίσπευση των εργασιών αποκατάστασης του κτηρίου στο οποίο σήμερα, και από το 1997, στεγάζεται η Δημόσια Βιβλιοθήκη

---Την ηλεκτρονική καταλογογράφηση και επιστημονική επεξεργασία του υλικού, μια συνεχής προσπάθεια

- Την εξασφάλιση προσωπικού στο μέτρο του εφικτού, μια συνεχή επίπονη προσπάθεια
  - Το συνεχή εμπλουτισμό και ανανέωση της συλλογής των βιβλίων προς δανεισμό
  - Τη δημιουργία τμήματος παιδικού βιβλίου
  - Την προσέλκυση και αξιοποίηση δωρεών (δωρεά 2.500 βιβλίων από τις εκδόσεις Καστανιώτη, δωρεά 1.000 βιβλίων από την Αμερικανική Πρεσβεία, δωρεά της κα Γούστη-Σταμπόγλη για την αποκατάσταση της αίθουσας υποδοχής του ισογείου του κτηρίου, δωρεά του Ιδρύματος Μποδοσάκη για τη συντήρηση των παλαιών βιβλίων της Βιβλιοθήκης)
  - Τη συνεχή βελτίωση του εξοπλισμού, ηλεκτρονικού και μη
  - Τη διεκδίκηση κονδυλίων, κάτι καθόλου εύκολο
  - Την επίβλεψη της Πρακτικής Άσκησης φοιτητών Βιβλιοθηκονομίας και Ιστορίας, μέσα από την οποία προχώρησε η αποδελτίωση δύο επτανησιακών ιστορικών εφημερίδων
  - Την Έκθεση στο κοινό, τον Οκτώβριο του 2004, σε συνδιοργάνωση με το Τμήμα Αρχειονομίας-Βιβλιοθηκονομίας του Ιονίου Πανεπιστημίου, των παλαιών και μεγάλων βιβλίων (διαστάσεων περίπου 50 εκ. επί 40 εκ.) μεγάλης αξίας, που διαθέτει η Βιβλιοθήκη
  - Τη διοργάνωση πολλών ομιλιών με καλεσμένους διακεκριμένους ομιλητές
  - Την ξενάγηση σχολείων στους χώρους της Βιβλιοθήκης και παρουσίαση των δραστηριοτήτων της, προσωπικά από την ίδια μια που πίστευε ιδιαίτερα στην αξία της εκπαίδευσης των παιδιών
  - Τη διοργάνωση εκπαιδευτικών προγραμμάτων σε συνεργασία με το Εθνικό Κέντρο Βιβλίου
  - Τη αξιοποίηση Προγραμμάτων του Υπουργείου Παιδείας, μέσω των οποίων πέτυχε:
  - Τη λειτουργία Κινητής Βιβλιοθήκης (ειδικά εξοπλισμένο όχημα το οποίο επισκέπτεται τα χωριά και τα σχολεία του νομού Κέρκυρας, με βιβλία για δανεισμό, και βιβλιοθηκονόμο που υποστηρίζει και συμβουλεύει τους δανειζόμενους). Με δική της πρωτοβουλία η Κινητή επισκέπτεται επίσης το “Χαμόγελο του Παιδιού” στους Μαγουλάδες.
  - Τη λειτουργία Κέντρου Πληροφόρησης στο χώρο της Βιβλιοθήκης με 9 ηλεκτρονικούς υπολογιστές για το κοινό
  - Τη λειτουργία, σε ξεχωριστή αίθουσα της Βιβλιοθήκης, δύο ηλεκτρονικών υπολογιστών, για χρήση από άτομα με ειδικές ανάγκες. Ο ένας για τυφλούς, που αξιοποιεί το σύστημα Braille, και ο άλλος για άτομα με κινητικά προβλήματα
  - Την ψηφιοποίηση μεγάλου αριθμού παλαιών και σπάνιων βιβλίων, μια διαδικασία σε εξέλιξη
- Η Εύη Λάσκαρι, πέραν της διεκπεραίωσης των διοικητικών και αναπτυξιακών δραστηριοτήτων της Βιβλιοθήκης, φρόντισε ιδιαίτερα και για τη δική της συνεχή ενημέρωση και εκπαίδευση ώστε να παρακολουθεί τις εξελίξεις τόσο στη διεθνή πρακτική οργάνωσης και διοίκησης Βιβλιοθηκών, όσο και στην Επιστήμη της Βιβλιοθηκονομίας. Έτσι, το Μάρτιο του 1995 παρακολουθεί σεμινάριο στη Γλασκώβη, το Δεκέμβριο του 1998 στο Sainte Maxime Var (Γαλλία), τον Ιούνιο του 1999 στη La Londe (Γαλλία), το 2007 στη Βιέννη, όπως και διάφορα σεμινάρια του Εθνικού Κέντρου Τεκμηρίωσης στην Αθήνα. Το 2003 παρακολουθεί το Μεταπτυχιακό Πρόγραμμα Ειδίκευσης «Υπηρεσίες Πληροφόρησης σε Ψηφιακό Περιβάλλον» του Τμήματος Αρχειονομίας-**

Βιβλιοθηκονομίας στο Ιόνιο Πανεπιστήμιο, σχετικά με τη μετεξέλιξη της Επιστήμης της Βιβλιοθηκονομίας σε Επιστήμη της Πληροφόρησης. Τελειώνει τις σπουδές της αυτές με τη συγγραφή της εργασίας με τίτλο: «Τεχνολογίες κωδικοποίησης Open URL σε Dublin Core μεταδεδομένα». Η επιλογή του συγκεκριμένου θέματος είναι ενδεικτική της ικανότητάς της να εξελίσσεται και να αποζητά την πρωτοπορία στον τομέα της, αφού δεν περιορίστηκε στην κλασική βιβλιοθηκονομική προσέγγιση αλλά δοκιμάστηκε με αυτήν την εργασία της σε ένα πρωτοποριακό θέμα που προσεγγίζει τη Βιβλιοθηκονομία μέσα από τα εργαλεία της Πληροφορικής. Μετά την απόκτηση του μεταπτυχιακού της τίτλου, η Εύη Λάσκαρι ανοίγεται περισσότερο στην επιστήμη. Τον Ιούνιο του 2008 σε συνεργασία με τους Λέκτορες στο Τμήμα Αρχειονομίας-Βιβλιοθηκονομίας Χριστίνα Μπάνου και Πέτρο Κωσταγιόλα πραγματοποιούν επιστημονική Ανακοίνωση στο διεθνές συνέδριο «Metropolitan Libraries Conference» στην Πράγα, την οποία παρουσιάζει η ίδια, με τίτλο «Έρευνα για τον στρατηγικό σχεδιασμό ως μέσο ανάπτυξης των ελληνικών Κεντρικών Δημοσίων Βιβλιοθηκών στις αρχές του 21^{ου} αιώνα». Η ίδια συγγραφική ομάδα συγγράφει επιστημονικό άρθρο με τίτλο «Στρατηγικός σχεδιασμός και διοίκηση των Δημοσίων Βιβλιοθηκών: η περίπτωση της Δημόσιας Βιβλιοθήκης της Κέρκυρας» το οποίο έχει γίνει δεκτό, με τη διαδικασία της κρίσης, προς δημοσίευση στο Library Management, ένα από τα σοβαρότερα επιστημονικά περιοδικά στο χώρο της Βιβλιοθηκονομίας. Στο ίδιο τεύχος θα δημοσιευτεί κείμενο των συν-συγγραφέων του άρθρου, αφιερωμένο στο έργο της στη Βιβλιοθήκη, και στη μνήμη της. Έτσι η Δημόσια Βιβλιοθήκη της Κέρκυρας γίνεται γνωστή ως περίπτωση επιτυχημένης Δημόσιας Βιβλιοθήκης, στους βιβλιοθηκονόμους της Ευρώπης και του κόσμου, μία ακόμη συμβολή της Εύης Λάσκαρι στην ανάδειξη της Βιβλιοθήκης που τόσο αγάπησε.

Στις 26 Σεπτεμβρίου 2008, στο 17^ο Συνέδριο Ακαδημαϊκών Βιβλιοθηκών, στα Ιωάννινα, έχει μία ακόμη Ανακοίνωση με τίτλο «Η αλληλεπίδραση των Πανεπιστημιακών Βιβλιοθηκών με τις Δημόσιες Βιβλιοθήκες». Δεν είναι όμως εκεί για να την παρουσιάσει: η μοίρα θέλησε να διακόψει αναπάντεχα μια πορεία προόδου, επαγγελματικής και επιστημονικής.

Δεκαεννιά Αυγούστου 2008, η μέρα που η Εύη Λάσκαρι έφυγε από κοντά μας ως φυσική παρουσία. Όμως ένας τόσο δημιουργικός και βαθιά ηθικός και αξιόλογος άνθρωπος δε φεύγει ποτέ από κοντά μας γιατί ζει ως παράδειγμα στο μυαλό και την ψυχή μας. Η Εύη Λάσκαρι μας αφήνει κληρονομιά το πάθος της για την πρόοδο, τη βελτίωση, την καινοτομία, μας εμπνέει με τις αρχές που διαπότισαν τη ζωή της: την εργατικότητα, την προσήλωση στους στόχους, την επιμονή στην προσπάθεια, την καθαρότητα ψυχής, την αξιοπρέπεια. Είναι γι' αυτό εξίσου αλήθεια ότι μας αφήνει ένα δυσαναπλήρωτο “κενό”, όσο και ένα υπέροχο “γέμισμα”.

Λίγα λόγια από τη μητέρα της Εύης

Η Εύη υπήρξε χαρισματικό παιδί, έχοντας μια γρήγορη αντίληψη, που, σε συνδυασμό με την έμφυτη περιέργειά της, της έδωσε εκπληκτική ευκολία στο να μαθαίνει, εξ ου και οι έπαινοι και τα βραβεία στο σχολείο.

Δε μπορώ να μην προσθέσω και τα άλλα της ταλέντα, ζωγραφική, μαγειρική, κηπουρική, ακόμη και μουσική(!)- μπορούσε να παίζει πρακτικά έναν ήχο «με το αυτί».

Η Βιβλιοθήκη ήταν για την Εύη χώρος που αγάπησε. Διάβαζε βιβλία από μικρή, και όχι μόνο λογοτεχνία, αλλά κυριολεκτικά ό,τι έπεφτε στα χέρια της ή μάλλον ό,τι μπορούσε να αγοράσει σε βάρος άλλων αναγκών της.

Όσοι την ήξεραν γνωρίζουν τις ώρες που εργαζόταν, πολύ πάνω από το «δωρο» των δημοσίων υπαλλήλων, αφού συχνά έμενε στη δουλειά μέχρι τις 9 το βράδυ, και εάν είχε συμβούλιο, ακόμη πιο αργά.

Ενθουσιώδης, επίμονη, με πείσμα όπου αυτό χρειαζόταν, κατάφερε νομίζω πολλά στο λίγο χρόνο που κράτησε το πέρασμά της από τη ζωή.

Οι λίγοι, αλλά καλοί φίλοι της ήξεραν ότι μπορούσαν να βασιστούν σ' αυτή σε ό,τι αφορούσε στην εκμυστήρευση ενός μυστικού, τη συζήτηση για κάποιο πρόβλημά τους, την παρέα.

Μιλώντας για την Εύη, θα ήταν, νομίζω, άδικο να μην αναφερθώ στο χιούμορ της, άλλοτε καυστικό, κάποτε αυτοσαρκαστικό, πάντοτε όμως εύστοχο.

Θα μπορούσα να αναφερθώ και σε τόσα άλλα, στην αγάπη για τα ζώα που είχαμε, ή για τη φύση.

Στο μυαλό μου υπάρχουν όλες οι στιγμές που κρατάνε αιώνια, γι' αυτό δίκαια έχει ειπωθεί ότι κανείς δεν πεθαίνει όσο υπάρχουν εκείνοι που τον κρατούν ζωντανό στη μνήμη τους, καθώς και το έργο του που αφήνει ίχνη.

Αποχαιρετισμός στην Εύη Λάσκαρι

Ένα ζεστό απόγευμα του Αυγούστου, η διευθύντρια της Δημόσιας Βιβλιοθήκης, Εύη Λάσκαρι, έφυγε αναπάντεχα από τη ζωή βυθίζοντας την οικογένειά της και τους φίλους της σε βαρύ πένθος κι αφήνοντας δυσαναπλήρωτο κενό στη Βιβλιοθήκη που με τόσο πάθος κι εργατικότητα επεδίωκε να αναβαθμίσει, και στην κοινωνία μας που τόσο ανάγκη έχει από τέτοιους ανθρώπους για να πάει ένα βήμα μπροστά.

Η Εύη Λάσκαρι είχε το προνόμιο να γεννηθεί σε μια αγαπημένη και μορφωμένη οικογένεια και η επίδραση αυτού του γεγονότος ήταν εμφανώς μεγάλη. Με πατέρα καθηγητή πανεπιστημίου, μητέρα φιλόλογο, και εγγονή δικαστή, επέδειξε από νωρίς ροπή προς τη μελέτη και τα γράμματα. Αριστούχος στο σχολείο και στο πανεπιστήμιο, νεανικό ταλέντο στο τέννις, κάτοχος τριών ξένων γλωσσών με ανώτερα διπλώματα και στις τρεις, κι αργότερα πανίσχυρος παίκτης του μπρίτζ, επεδείκνυε από μικρή εκπληκτική ευφυΐα, έμφυτη οξυδέρκεια, ταχύτατη σκέψη και ορθή –σχεδόν δικαστική– κρίση. Γνωστοί και φίλοι της κατέφευγαν σ' αυτήν για τη γνώμη της.

Αν και από μικρή «έπαιζε» με ευκολία σε όλα τα «τερραίν», από τη χιμεία μέχρι τη λογοτεχνία, εστράφη τελικά στην ιστορία και την αρχαιολογία των οποίων έγινε βαθύς και έγκριτος γνώστης από νεαρή ήδη ηλικία, ενώ η ανέλιξή της στον κόσμο των βιβλιοθηκών, των αρχείων και της βιβλιοθηκονομίας, την έσπρωξε να κάνει μεταπτυχιακές σπουδές σ' αυτόν το χώρο αφού -φευ- ό,τι έκανε δε μπορούσε παρά να το κάνει τέλεια.

Το πέρασμά της από τη Δημόσια Βιβλιοθήκη μας, θορυβώδες, ενεργητικό και αφάνταστα παραγωγικό, δεν είναι εύκολο να ξεχαστεί –ακόμα ακούγεται ο βόμβος. Εργάστηκε σκληρά και με αφοσίωση, κινητοποιώντας γη και ουρανό για να μεγαλώσει και να εκσυγχρονίσει τη Βιβλιοθήκη και να τη φέρει στην εποχή της. Εξασφάλισε πιστώσεις με τρόπο ταχυδακτυλοουργικό, κατέγραψε το τεράστιο υλικό σε υπολογιστές χρησιμοποιώντας την τελευταία λέξη της ηλεκτρονικής μόδας (δύσκολη δουλειά που κράτησε χρόνια), αύξησε με κάθε τρόπο το προσωπικό, ίδρυσε κινητή μονάδα, οργάνωσε τμήματα και υπηρεσίες για διαφορετικές ηλικίες και κατηγορίες μελετητών (από παιδιά μέχρι πανεπιστημιακούς και ιστορικούς ερευνητές), επιμελήθηκε τη συντήρηση των ιστορικής αξίας κτηρίων της Βιβλιοθήκης καθώς και του μουσειακού υλικού της, οργάνωσε πνευματικά γεγονότα, ημερίδες και συνέδρια, έκανε ακαδημαϊκές δημοσιεύσεις, ενώ ταυτόχρονα ήταν πάντοτε εκεί, να

βοηθήσει κάθε συμπολίτη που είχε ανάγκη τη Βιβλιοθήκη, να προωθήσει το «βιβλίο» με κάθε τρόπο και να υπηρετήσει «προσωπικά» τη λογοτεχνία.

Οι ρυθμοί της καθημερινής δουλειάς της, ήταν υπερφυσικοί. Η παραγωγικότητά της σου έπιανε την αναπνοή. Σπάνια έκανε χρήση της υπηρεσιακής της άδειας και συνήθως έφευγε απ' τη δουλειά της το βράδυ. Κι ακόμα κι έτσι, πάλι είχε χρόνο να αγκαλιάσει την παλιά συμμαθήτριά της, να πιεί καφέ με όποιον ζητούσε μια συμβουλή, να νοιαστεί τους συγγενείς της. Ίσως έκαψε το κερί της κι απ' τις δυο μεριές. Ποιός ξέρει. Έφυγε πολύ νωρίς. Αν κάτι μένει στους φίλους της, εκτός από την πίκρα, είναι αυτό το αίσθημα προσωπικής λεβεντιάς και ντομπροσύνης που απέπνεε, η εμμονή της στο τίμιο παιχνίδι και στα «καθαρά χέρια», η έλλειψη διπλωματίας και πονηριάς, και η ποιότητά της που θύμιζε άλλους καιρούς ξεχασμένους.

Κείμενο αγνώστου

Δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα «Αποψη» την Πέμπτη 11 Σεπτεμβρίου 2008

ΠΡΟΣ: κ. Σαββανή Σπύρο
Πρόεδρο Δημόσιας Κεντρικής
Βιβλιοθήκης Κερκύρας
Email : etzinieri@yahoo.gr

Αγαπητέ κ. Πρόεδρε,

Θα ήθελα να σας ευχαριστήσω για την πρόσκλησή σας να παρευρεθώ στην εκδήλωση που διοργανώνετε στη μνήμη της Εύης Λάσκαρι.

Παρά την επιθυμία μου να ανταποκριθώ στην πρόσκλησή σας και να τιμήσουμε όλοι μαζί την μνήμη της Εύης Λάσκαρι, αυτό δεν καθίσταται δυνατό λόγω ανειλημμένων υποχρεώσεων στο Υπουργείο Δικαιοσύνης.

Επιτρέψατε μου παρακαλώ, τον σύντομο αυτόν χαιρετισμό ως ελάχιστο φόρο τιμής στην μνήμη της και στην πολύχρονη προσφορά της στον πνευματικό κόσμο της Κέρκυρας.

Με τιμή

Νικόλαος Σ. Δένδιας
Υπουργός Δικαιοσύνης

ΑΝΑΦΟΡΑ

ΣΤΗΝ ΑΕΙΜΝΗΣΤΗ ΕΥΗ ΛΑΣΚΑΡΙ

ΩΣ ΦΟΡΟ ΤΙΜΗΣ

Η σημερινή εκδήλωση μνήμης για την Εύη Λάσκαρι, είναι εκδήλωση αδήριτης ανάγκης συναδέλφων και συνεργατών να «αγκαλιάσουν» μνήμες και εμπειρίες που αποκόμισαν μαζί της σε συνεργασίες υπηρεσιακές, επιστημονικές και ευρύτερα πολιτιστικές.

Η Εύη Λάσκαρι υπήρξε ένα άτομο με πολυσχιδή προσωπικότητα και πολύπλευρη δράση. Ως υπάλληλος και αργότερα ως Διευθύντρια της Δημόσιας Κεντρικής Βιβλιοθήκης Κέρκυρας, αποτέλεσε ένα υπηρεσιακό στέλεχος με ιδιαίτερα ανεπτυγμένο το αίσθημα της αφοσίωσης και της προσήλωσης στα διοικητικά καθήκοντά της. Υπήρξε δημιουργική και αποτελεσματική με κύριο χαρακτηριστικό την ανάπτυξη πρωτοβουλιών και δράσεων που οδήγησαν στην αναμόρφωση και τον εκσυγχρονισμό των βιβλιοθηκονομικών και εκπαιδευτικών λειτουργιών της Βιβλιοθήκης, καθώς και του ευρύτερου πολιτιστικού τους ρόλου. Διακρινόταν για τη διορατικότητα και οξύνοια ως προς τις προκλήσεις στις οποίες καλούνται να ανταποκριθούν οι Βιβλιοθήκες στο σύγχρονο συνεχώς μεταβαλλόμενο τεχνολογικό περιβάλλον. Αναλάμβανε πρωτοβουλίες για συνεχή αυτομόρφωση, επεδείκνυε ιδιαίτερη κοινωνική ευαισθησία για ευπαθείς κοινωνικές ομάδες πληθυσμού, καθώς και ιδιαίτερο ενδιαφέρον για τη μέγιστη αξιοποίηση των δυνατοτήτων της νέας τεχνολογίας για τους χρήστες, προκειμένου να έχουν ελεύθερη και ανοικτή πρόσβαση στην πληροφορία και τη γνώση.

Χαρακτηριστικά παραδείγματα αποτελούν η διοικητική αναδιοργάνωση της Βιβλιοθήκης, η μέριμνα για την επίλυση του στεγαστικού προβλήματος, η αδιάλειπτη προσπάθεια για βιβλιοθηκονομική επεξεργασία του υλικού (καταλογογράφηση, κατάλογοι, ευρετήρια), η συστηματική συνεργασία μεταξύ Δημόσιων Βιβλιοθηκών, σχολείου και σχολικών βιβλιοθηκών με την εκπόνηση εκπαιδευτικών προγραμμάτων και τη λειτουργία της Κινητής Βιβλιοθήκης, η οργάνωση εκδηλώσεων με ευρύτερο μορφωτικό και πολιτιστικό χαρακτήρα, η χρήση του Δημόσιου Κέντρου Πληροφόρησης ως οργανικού ζωντανού κυττάρου της Βιβλιοθήκης για την προσέλκυση νέων κυρίως χρηστών με πολυποίκιλα και πολλαπλά ενδιαφέροντα, η ενεργή υποστήριξη της διαδικασίας της ψηφιοποίησης σπάνιου και πολύτιμου βιβλιακού υλικού, καθώς συμμετείχε με ξεχωριστό ζήλο και υπευθυνότητα στην Επιτροπή Διενέργειας και Αξιολόγησης του Διαγωνισμού του συγχρηματοδοτούμενου ευρωπαϊκού προγράμματος «Ψηφιοποίηση Υλικού Δημόσιων Βιβλιοθηκών», και τέλος η λειτουργία σε ξεχωριστή αίθουσα της Βιβλιοθήκης ηλεκτρονικών υπολογιστών για χρήση από άτομα με ειδικές ανάγκες.

Κλείνοντας, θα θέλαμε να τονίσουμε ότι ο πυρήνας όλων αυτών των δραστηριοτήτων και ο τελικός της στόχος ήταν καθαρά ανθρωποκεντρικός. Η Βιβλιοθήκη ανεξάρτητα από τα μέσα και τα εργαλεία που χρησιμοποιεί, και που συνεχώς επιβάλλεται να εμπλουτίζει και ανανεώνει, αποτελούσε για την Εύη Λάσκαρι ένα χώρο που διαχρονικά προάγει την παραγωγή ιδεών, υποστηρίζει με σύγχρονες καινοτόμες δράσεις την εκπαιδευτική διαδικασία, προωθεί το διάλογο και τη συνάντηση διαφορετικών κοινωνικών ομάδων, συμβάλλει ενεργά στην προώθηση της δια βίου

μάθησης και τέλος διαμορφώνει την κοσμοθεωρία, τη νοοτροπία και τον τρόπο σκέψης του ατόμου ως κοινωνικού και πολιτικού όντος.

Η Εύη Λάσκαρι χάρη στο οικογενειακό περιβάλλον, την πνευματική συγκρότηση και την παιδεία της χάραξε μια πορεία ζωής που διακρίνεται από πάθος και αφοσίωση, διάθεση για απόκτηση νέων γνώσεων και δεξιοτήτων και αγώνα για αδιάκοπη επαγγελματική και προσωπική πρόοδο. Αυτά ακριβώς τα στοιχεία αποτελούν την παρακαταθήκη για τους συνεχιστές της, τους οποίους παροτρύνουμε να ακολουθήσουν τις αρχές, τους στόχους και τα οράματά της επιδεικνύοντας δημιουργικότητα, πάθος και διάθεση για συνεχή αγώνα και προσφορά.

Η Πρόεδρος
του Γενικού Συμβουλίου Βιβλιοθηκών
Ευγενία Κεφαλληναίου

ΕΥΗ ΛΑΣΚΑΡΙ

Η Εύη Λάσκαρι, Διευθύντρια της Δημόσιας Βιβλιοθήκης Κερκύρας, που έφυγε στα μέσα Αυγούστου, «τόσο άδικα, τόσο αναπάντεχα, τόσο νωρίς», αφήνει πίσω της δυσαναπλήρωτο κενό.

Ως Διευθύντρια της Δημόσιας Βιβλιοθήκης Κερκύρας τα τελευταία χρόνια κατάφερε να αναγάγει τη Βιβλιοθήκη όχι απλά σε μια τυπική δημόσια υπηρεσία με άψογη λειτουργία, αλλά και σε ένα ζωντανό πνευματικό οργανισμό. Προσέδωσε στο θαυμάσιο- ούτως ή άλλως-χώρο της Βιβλιοθήκης, την αρχοντιά της ψυχής της και της οικογενειακής της αγωγής. Στις ομιλίες που διοργάνωνε τα τελευταία χρόνια για λογαριασμό της Δημόσιας Βιβλιοθήκης, διέκρινες τόσο τη σωστή επιλογή αξιόλογων ομιλητών, όσο και τη διακριτική της παρουσία, μέχρι την τελευταία λεπτομέρεια. Ύστερα ήταν και η διαμόρφωση του χώρου της Βιβλιοθήκης, που καθιστούσε τις συγκεντρώσεις μοναδικές!

Η Εύη Λάσκαρι ήταν φίλη. Ήταν συνεργάτις και αρωγός στο έργο της Περιβαλλοντικής Εκπαίδευσης, καθώς καθοδηγούσε τους μαθητές Δημοτικών, Γυμνασίων και Λυκείων του τόπου μας, στην ανεύρεση των αναγκαίων πληροφοριών για την εκπόνηση των περιβαλλοντικών τους εργασιών.

Μακάρι το έργο της να έχει άξιους συνεχιστές.

Μηλιά Παπαδημητρίου-Παγκράτη

Φιλολόγος

Υπεύθυνη Περιβαλλοντικής Εκπαίδευσης Ν. Κερκύρας

Στην μνήμη της Εύης Λάσκαρι

Κέρκυρα 20-5-2009

Η συνεργασία μου με την Εύη Λάσκαρι ξεκίνησε το έτος 2001 και συνέπεσε με την ανάληψη από εκείνην της διεύθυνσης της Βιβλιοθήκης. Συνεχίστηκε αδιάκοπα μέχρι την Άνοιξη του 2008, οπότε έπαυσα να είμαι πρόεδρος του εφορευτικού συμβουλίου. Στο πλαίσιο της σχεδόν καθημερινής συνεργασίας μας, σε μία μεγάλη περίοδο περίπου επτά ετών, είχα την δυνατότητα να την γνωρίσω και να εκτιμήσω την προσωπικότητά της. Είναι λοιπόν φυσικό στην σημερινή εκδήλωση μνήμης να μιλήσω γι' αυτήν την συνεργασία καθώς αποτελεί για μένα την μοναδική πηγή από την οποία μπορώ να αντλήσω στοιχεία για έναν άνθρωπο που με θέρμη και αφοσίωση υπηρέτησε ένα σκοπό: να γίνει η Δημόσια Βιβλιοθήκη Κερκύρας, ένας παραγωγικός και ωφέλιμος για την Κέρκυρα δημόσιος φορέας.

Θα ξεκινήσω περιγράφοντας τις δυσκολίες του παραπάνω εγχειρήματος, να διοικήσεις δηλαδή αποτελεσματικά και χρηστά ένα νομικό πρόσωπο όπως είναι μία Δημόσια Βιβλιοθήκη. Για την επιτυχία αυτού του σκοπού απαιτούνται γνώσεις και ηθικά χαρίσματα σε πολύ μεγαλύτερο βαθμό από ότι σε άλλα είδη δημόσιων υπηρεσιών. Αυτό συμβαίνει επειδή η πολιτεία παρέχει στο νομικό πρόσωπο περισσότερη ανεξαρτησία που συνδέεται όμως και με πολλαπλές υποχρεώσεις. Η εκπλήρωση των υποχρεώσεων αυτών είναι εξαιρετικά δυσχερής δεδομένου ότι αυτό το είδος του δημόσιου φορέα πρέπει από μόνο του να καταβάλλει προσπάθειες προκειμένου να αποκτήσει τα μέσα που χρειάζονται για την εκπλήρωση του σκοπού του. Τα δε μέσα που συνήθως του χορηγούνται με διαδικασίες σύνθετες και χρονοβόρες υπολείπονται τις περισσότερες φορές των πραγματικών αναγκών του. Έτσι ο λειτουργός που διοικεί ένα νομικό πρόσωπο πρέπει να προβλέψει, να επιλέξει και να διαχειριστεί χρηματικούς και ανθρώπινους πόρους ώστε να εξασφαλίσει στον φορέα την επιβίωσή του. Με τον τρόπο αυτό η διοίκηση ενός νομικού προσώπου μετατρέπεται πολύ γρήγορα σε προσωπική υπόθεση του διευθυντή του και σε ταύτιση της προσωπικότητάς του με την υπηρεσία και τα προβλήματα της. Ίσως αυτό το συναίσθημα να το έχουμε νιώσει σε μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό όσοι εργαστήκαμε σε μία δημόσια υπηρεσία, όταν μεταφέρουμε στην προσωπική μας ζωή ζητήματα που μας απασχολούν στην υπηρεσιακή μας ζωή. Η ταύτιση δε αυτή γίνεται ακόμη πιο βασανιστική όταν ο επικεφαλής του φορέα διέπεται από ένα κώδικα αξιών, από ένα

δηλαδή πολιτισμικό μόρφωμα, που ενισχύει τις απαιτήσεις για ευθύνη και αξιοπρέπεια κατά την άσκηση των καθηκόντων του.

Επικρατεί συνήθως η άποψη ότι η διοίκηση μιας δημόσιας υπηρεσίας είναι κάτι τεχνικό και διαδικαστικό. Ξεχνούμε εύκολα όμως ότι τις υπηρεσίες τις διοικούν άνθρωποι που έχουν συναισθήματα, προσδοκίες, πεποιθήσεις και οράματα. Και ότι σ' αυτές μετουσιώνεται το καλό και το κακό της ανθρώπινης φύσης. Ίσως να μην είναι πάντοτε εύκολο να διακρίνουμε την ποιότητα ενός ανθρώπου στο πλαίσιο της άσκησης των καθηκόντων του, επειδή τα καθήκοντα αυτά είναι εκ πρώτης όψεως τυπικά και απρόσωπα. Ωστόσο, αυτή η αντίληψη δεν απηχεί την αλήθεια. Πίσω από τις διοικητικές συμπεριφορές «κρύβεται» μία προσωπικότητα που άλλοτε χαρακτηρίζεται από ηθικά και ενάρετα στοιχεία και άλλοτε χαρακτηρίζεται από πάθη και υλικές επιθυμίες.

Έκανα αυτή την μικρή εισαγωγή για να προβάλλω τον σημαντικό ρόλο που διαδραμάτισε η προσωπικότητα της Εύης Λάσκαρι στην διεύθυνση της Δημόσιας Βιβλιοθήκης της Κέρκυρας. Και για τον λόγο αυτό σαν μία ελάχιστη ένδειξη τιμής στην μνήμη της θα προβάλλω ορισμένα χαρακτηριστικά στοιχεία της προσωπικότητάς της όπως τα αντιλήφθηκα κατά την διάρκεια της συνεργασίας μας.

Η Εύη Λάσκαρι διέθετε ένα ισχυρό και συγκροτημένο σύστημα αξιών, που εφάρμοζε στην υπηρεσιακή της σταδιοδρομία με κυρίαρχα στοιχεία την υπευθυνότητα και την εντιμότητα. Παράλληλα διακρινόταν από την επιθυμία να αποκτήσει όλες τις ειδικές γνώσεις που απαιτούνται για την διοίκηση μιας Βιβλιοθήκης. Στο πρόσωπό της λοιπόν συνδυάστηκαν ένας ευσυνείδητος κρατικός λειτουργός και ένας ικανός επιστήμονας. Τα δύο αυτά στοιχεία αλληλοσυμπληρώνονταν. Το πρώτο την τροφοδοτούσε με συγκεκριμένους περιορισμούς και υποχρεώσεις ενώ το δεύτερο με ενεργό ενδιαφέρον και αγάπη για την επιστήμη που υπηρετούσε. Είχε το προνόμιο να αγαπά τη δουλειά που κάνει. Τόσο οι αρχές που προανέφερα όσο και η επιστημονική της συγκρότηση την οδήγησαν πολύ γρήγορα στην ταύτιση με την υπηρεσία, αφού έπρεπε να είναι συνεπής με την αποστολή που της ανατέθηκε. Υπάρχουν πολλές ευκαιρίες να αναδείξει κανείς τα παραπάνω χαρακτηριστικά της προσωπικότητάς της. Από την πλευρά μου επέλεξα να δύο χαρακτηριστικές πτυχές της σταδιοδρομίας της, οι οποίες μου έκαναν εντύπωση επειδή δεν τις συναντά κανείς συχνά στον δημόσιο τομέα.

Το πρώτο στοιχείο που με εντυπωσίασε ήταν η *επιθυμία παραγωγικού έργου*. Κατέβαλλε πάντοτε επίμονες προσπάθειες να ξεφύγει από την τυπική δημοσιοϋπαλληλική νοοτροπία και να αναπτύξει πρωτοβουλίες που κατέληγαν σε συγκεκριμένο αποτέλεσμα χρήσιμο για τον τόπο της. Λέγοντας «παραγωγικό έργο» εννοώ το έργο που είναι ορατό στην κοινωνία. Π.χ. η κινητή βιβλιοθήκη, το κέντρο πληροφόρησης, οι διαλέξεις και λοιπές εκδηλώσεις, οι δωρεές, η συνεργασία με άλλους φορείς, το παιδικό τμήμα, η πρακτική άσκηση των φοιτητών, αποτελούν παραγωγικά έργα της Βιβλιοθήκης. Κάθε ένα από τα έργα που ανέφερα προσφέρει συγκεκριμένη και μετρήσιμη πνευματική απολαβή στους πολίτες. Συνήθως οι τελευταίοι ως αποδέκτες αυτών των υπηρεσιών δεν αξιολογούν την εσωτερική διεργασία που απαιτείται για την υλοποίησή των έργων αυτών. Δεν βλέπουν δηλαδή ότι πίσω από τα συγκεκριμένα έργα κρύβεται ένας αγώνας για εξεύρεση πόρων και προσωπικού. Κρύβονται ατέλειωτες ώρες δουλειάς προκειμένου να τηρηθούν οι απαιτούμενες διαδικασίες, να συντονιστούν άνθρωποι, να επιλυθούν τεχνικά και διοικητικά προβλήματα. Κρύβεται ψυχική και συναισθηματική φόρτιση για το εάν θα επιτευχθεί το επιθυμητό αποτέλεσμα. Δεν ξέρω αν υπάρχουν άλλες χώρες όπου αυτές οι προσπάθειες συνιστούν μία ρουτίνα που δεν απαιτεί ψυχική φόρτιση. Σίγουρα όμως η Ελλάδα δεν συμπεριλαμβάνεται σε αυτές τις χώρες. Οτιδήποτε γίνεται στο πλαίσιο της ελληνικής Διοίκησης απαιτεί ισχυρό ψυχικό περίσσειμα εκ μέρους του δημόσιου λειτουργού. Απαιτεί φιλότιμο, αφοσίωση και θάρρος. Τίποτε δεν γίνεται με εύκολο τρόπο. Και ακριβώς επειδή δεν γίνεται με εύκολο τρόπο πολλές φορές οι δημόσιοι λειτουργοί αποθαρρύνονται από τις δυσκολίες και παραιτούνται των προσπαθειών τους μεταβαίνοντας στην λεγόμενη δημοσιοϋπαλληλική νοοτροπία, την νοοτροπία της ήσσοнос προσπάθειας. Είναι ένας αγώνας, ένα στοίχημα που συνήθως το βάζουμε με τον εαυτό μας, όσο και αν φαίνεται ότι το βάζουμε με τους άλλους. Πρέπει να αποδείξουμε ότι μπορούμε, είμαστε ικανοί, να ανταποκριθούμε στην αποστολή μας. Στην πραγματικότητα η σταδιοδρομία στην δημόσια υπηρεσία συνιστά περισσότερο ένα πολιτισμικό διακύβευμα παρά μία τεχνική διαδικασία. Μία μάχη που δίνει το καλό κομμάτι του εαυτού μας για δημιουργία και πρόοδο εναντίον της αδράνειας. Στην περίπτωση της Εύης Λάσκαρι εκείνο που θέλω να τονίσω είναι ότι αγωνίστηκε σκληρά και με πάθος για να πετύχει τα αποτελέσματα που όλοι μας γνωρίσαμε. Με άλλα λόγια το στοίχημα με τον εαυτό της το κέρδισε.

Το δεύτερο στοιχείο που με εντυπωσίασε είναι η σχέση της με την κοινωνία της Κέρκυρας. Την σχέση αυτή θα την αποκαλούσα «*πολιτική*» αξιοπρέπειας. Σε μία μικρή κοινωνία όπως είναι η Κέρκυρα, είναι πολύ δύσκολο να χαράξουμε μία διαχωριστική γραμμή μεταξύ της κοινωνίας και της δημόσιας υπηρεσίας. Έτσι δεν είναι λίγες οι φορές που μεταφέρονται μέσω

των δημόσιων φορέων τα προσωπικά συναισθήματα των λειτουργών τους. Τα συναισθήματα αυτά οδηγούν σε αντιπαραθέσεις φορέων, με αποτέλεσμα να χάνεται η ουδετερότητα, ευθυκρισία και ο ορθολογισμός. Είναι δε χαρακτηριστικό ότι άμα διαμορφωθούν αυτές οι αντιθέσεις δύσκολα σταματούν. Αντίθετα αναπαράγονται και επεκτείνονται. Εκείνο που εκτίμησα ιδιαίτερα κατά την πολυετή συνεργασία μου με την Εύη Λάσκαρι είναι ότι ουδέποτε φόρτισε τον φορέα με προσωπικές απόψεις και επιδιώξεις. Ουδέποτε συγκρούστηκε με άλλους φορείς. Δεν θεώρησε την Βιβλιοθήκη που διεύθυνε προσωπικό φέουδο, αλλά ούτε και βήμα προβολής και δημοσιότητας. Αντίθετα προσπάθησε να διευθύνει τον φορέα με ουδετερότητα και ορθολογισμό αποφεύγοντας την άσκοπη δημοσιότητα και παράγοντας έργο. Με άλλα λόγια παρέμεινε «εντός της γραμμής της υπηρεσίας της» χωρίς να αποκλίνει. Απέδειξε ότι η άσκηση χρηστής διοίκησης είναι πρωτίστως ζήτημα πολιτισμού. Αν δε λάβουμε υπόψη ότι αυτή δεν είναι η κυριαρχούσα νοοτροπία στις μέρες μας, τότε θα εκτιμήσουμε ακόμη περισσότερο αυτό το χαρακτηριστικό γνώρισμα της προσωπικότητάς της, που στην ουσία προστάτευσε ένα δημόσιο αγαθό.

Η απώλεια ενός ανθρώπου μοιραία οδηγεί σε άλλες απώλειες για εκείνους που μένουν. Χάνουμε κάτι από την προηγούμενη ζωή μας, κι έτσι αλλάζουμε. Η απώλειά της Εύης Λάσκαρι ήταν αιφνίδια και άδικη, ήταν μία διακοπή και όχι μία ολοκλήρωση. Το κενό δεν αναπληρώνεται, εκείνο που μας μένει είναι να σταθούμε μπροστά στη νέα πραγματικότητα, ενσωματώνοντας σε αυτήν το παράδειγμά της. Το παράδειγμα ενός ανθρώπου που δούλεψε με συνέπεια, επιμονή και ορθολογισμό για ένα σκοπό.

Διονύσης Μοσχόπουλος

Η συγκέντρωση των φίλων σου χθες βράδυ στη βιβλιοθήκη, στο άλλο σου σπίτι, στην αίθουσα που τώρα παίρνει το όνομά σου, σε διαβεβιάω πως ήταν «εκπληκτική». Έτσι θα έλεγες κι εσύ και αυτή την έκφραση ακριβώς θα χρησιμοποιούσες όπως έκανες για κάθε τι που θαύμαζες και που σου έδινε χαρά.

Έφτασα απ' τους πρώτους. Στο χρωστούσα άλλωστε για όλες εκείνες τις φορές που δεν κατάφερα να παρευρεθώ στις τόσο ενδιαφέρουσες συγκεντρώσεις που ως τώρα οργάνωνες εσύ, θύμα κι εγώ μιας κάποτε ανούσιας επαναλαμβανόμενης καθημερινότητας. Πώς θα μπορούσα να λείπω όταν δεν έχει περάσει ούτε μια μέρα από εκείνη του «τρομερού μήνα Αύγουστου» που να μη σε θυμηθώ.

Με κοιτούσες μέσα απ' το καλοφτιαγμένο πορτραίτο σου, απαλλαγμένη πια από το φόβο του θανάτου. Ελεύθερη. Ο λόγος των ομιλητών συγκινητικός, ειλικρινής, δυνατός, όπως σου έπρεπε, να επισημαίνει τη σπουδαιότητά σου. Σαν μουσική που παίζει σε τόνους υψηλούς αντίθετα με τους δικούς σου. Για μια στιγμή σκέφτηκα πως μάλλον θα αισθάνεσαι άβολα με όλα τούτα. Συγκλονιστικό φινάλε, η μάνα σου. Την άκουσες? Γλυκιά, αξιοπρεπής, πονεμένη, να δηλώνει με αδικαιολόγητη συστολή πως «υπάρχει μια υπερηφάνεια» περιγράφοντας ακριβώς το πώς νιώθουμε όλοι για σένα και για όλα αυτά που πρόσφερες.

Έφυγες πρώτη. Αυτή ήταν και η μόνη άδικη πρωτιά σου. Ήσουν για μένα φίλη καλή και αγαπημένη. Η φιλία μας τώρα κενό δυσαναπλήρωτο. Μικρή παρηγοριά μου η συντροφιά μιας μικρής και άκακης ύπαρξης που τόσο είχες αγαπήσει.

Να'σαι σίγουρη πως όταν το σκληρό αλλά αναπόφευκτο κάλεσμα της μοίρας φτάσει και στα δικά μου τα αυτιά, θα τα πούμε από κοντά. Και αυτά και όσα δεν προλάβαμε να πούμε. Και ίσως τότε, οπλισμένες ξανά με το παλιό μας γνώριμο χιούμορ, αυτοσαρκάζοντας θα κάνουμε ακόμη κι αυτόν τον άκαρδο εχθρό, το θάνατο, να φαντάζει ανίσχυρος και αποδεκατισμένος. Καλή αντάμωση.

Η φίλη σου, Σόνια

In Memoriam

Μετά 40 περίπου μέρες από την έξοδο της Εύης Λάσκαρι, Διευθύντριας της Δημόσιας Βιβλιοθήκης Κέρκυρας το εφορευτικό Συμβούλιο της, αισθάνεται την ανάγκη να επαναλάβει όσα τότε κατέθεσε από καρδιάς:

« Αναπάντεχη και σκληρή η διακοπή της πολύ σύντομης γνωριμίας μας Εύη.

Οι συνεργάτες σου στη Δημόσια Βιβλιοθήκη, η εφορευτική επιτροπή της Βιβλιοθήκης, ωθούμαστε βίαια να περάσουμε από τη χαρά της σχέσης μας μαζί σου στην οδύνη και το κενό που δημιουργεί η απουσία σου.

Η επιστημονική σου ενημέρωση, η διοικητική σου ικανότητα και προπάντων η ΑΓΑΠΗ σου για την Βιβλιοθήκη, την έχουν ανεβάσει στο επίπεδο του πνευματικού ιδρύματος περιωπής.

Όλα αυτά θα λείψουν από την Κέρκυρα και από εμάς.

Είμαστε πολύ φτωχότεροι από σήμερα.

Αν τα έργα και οι ημέρες του καθενός μας είναι μια πρόγευση και μια προτύπωση της πορείας του στην αιωνιότητα, μας δίνει αυτήν την ώρα της οδύνης παρηγοριά η βεβαιότητα πως η δική σου πορεία θα είναι φωτεινή και αληθινή. Αληθινή με την πραγματικότητα έννοια της λέξης. Του αντίθετου δηλαδή της λήθης».

Αυτά είπαμε τότε, την ημέρα που αρχίζει το μεγάλο σου ταξίδι.

Τα ίδια ξαναλέμε σήμερα, και αυτές τις απόψεις έρχονται να ενισχύσουν μαρτυρίες από τον πνευματικό και κοινωνικό χώρο.

Αναφέρουμε ενδεικτικά δύο, ο Πρέσβης της Γαλλίας στη Αθήνα κ. Cristophe Farnan σε γράμμα προς το εφορευτικό συμβούλιο χαρακτηρίζει την Εύη «...έναν ενθουσιώδη άνθρωπο, παθιασμένο με το επάγγελμά του».

Η κα Ελένη Γούστη-Σταμπόγλη σε γράμμα της επίσης προς το Συμβούλιο διαπιστώνει: «...το κενό που αφήνει η Εύη Λάσκαρι είναι μεγάλο, γιατί είχε τις γνώσεις, την εργατικότητα, την αφοσίωση, το πείσμα, τον ενθουσιασμό που θα έκαναν το όραμά της για τη Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κέρκυρας πραγματικότητα...»

Καλό ταξίδι Εύη!

,

**Σπύρος Σαββανής
Παιδίατρος
Πρόεδρος Εφορευτικού Συμβουλίου Δημόσιας
Βιβλιοθήκης Κέρκυρας**

Στις βιβλιοθήκες του ουρανού: Εύη Λάσκαρι (1964-2008)

Στις 19 Αυγούστου 2008 έφυγε από κοντά μας η αγαπημένη φίλη Εύη Λάσκαρι, Διευθύντρια της Δημόσιας Κεντρικής Βιβλιοθήκης Κέρκυρας. Η Εύη κατά τη διάρκεια της σύντομης αλλά δημιουργικής ζωής της υπηρέτησε με ειλικρίνεια, συνέπεια, εντιμότητα και ανιδιοτέλεια τις δημόσιες βιβλιοθήκες στην Ελλάδα. Για την Εύη οι βιβλιοθήκες έπρεπε να είναι σύγχρονες, λειτουργικές, ανοικτές, προσιτές και ελεύθερες σε όλους, ώστε να ικανοποιούν τις αυξανόμενες ανάγκες και τις προσδοκίες των χρηστών. Το σύμπαν που άλλοι το ονομάζουν βιβλιοθήκη, σύμφωνα με τον Μπόρχες, ήταν το σύμπαν της Εύης, ο χώρος της δημιουργίας και της προσφοράς, ένας χώρος ζωής.

Και εάν ο Μπόρχες σε άλλο κείμενό του είχε αναφέρει ότι φανταζόταν πάντοτε τον παράδεισο ως ένα είδος βιβλιοθήκης, η Εύη (πέρα από την επιθυμία και τη διάθεση) προσπάθησε και κατόρθωσε να καταστήσει τη ΔΚΒ της Κέρκυρας έναν παράδεισο - συχνά μέσα σε αντίξοες συνθήκες. Εάν κοιτάξουμε γύρω μας σήμερα στη βιβλιοθήκη, όλα θυμίζουν την Εύη. Η διαμόρφωση του χώρου στον οποίο βρισκόμαστε, η δημιουργία του παιδικού τμήματος, η κινητή βιβλιοθήκη για την οποία τόσους αγώνες η Εύη έδωσε, η ηλεκτρονική καταλογογράφηση και επιστημονική επεξεργασία του υλικού της βιβλιοθήκης, η συνεχής ανανέωση και βελτίωση του εξοπλισμού, ο διαρκής εμπλουτισμός της συλλογής με έργα που ικανοποιούν τις ανάγκες και ανταποκρίνονται στις προσδοκίες του αναγνωστικού κοινού της βιβλιοθήκης. Η Εύη -ανοικτή στις νέες τεχνολογίες της πληροφόρησης, πρόθυμη να πειραματιστεί, με στόχο να δημιουργήσει νέους αναγνώστες- αποτέλεσε το έμπρακτο παράδειγμα της εναρμόνισης, της σύζευξης των νέων τεχνολογιών με το συμβατικό περιβάλλον της πληροφόρησης.

Η Εύη πάλεψε και κατάφερε να ξεπεράσει τις αντιξοότητες με την επιμονή, το πείσμα, τις ηθικές αξίες της, την προσήλωση στον στόχο της, πάντοτε με την αμέριστη συμπαράσταση και την καλή συνεργασία της με το εφορευτικό συμβούλιο και τον τότε πρόεδρό του τον κ. Διονύση Μοσχόπουλο, επίκουρο καθηγητή του Τμήματος Αρχαιονομίας – Βιβλιοθηκονομίας του Ιονίου Πανεπιστημίου, και πρόσφατα με τον νυν πρόεδρο ιατρό κ. Σπύρο Σαββανή και το νέο συμβούλιο. Η Εύη έδωσε πνοή και συνέβαλλε καθοριστικά στη σημερινή μορφή της Δημόσιας Κεντρικής Βιβλιοθήκης Κέρκυρας, στην οποία αφιέρωσε το χρόνο και τις προσπάθειές της. Όραμά της ήταν, άλλωστε, η δημιουργία νέων αναγνωστών σε έναν χώρο υποδειγματικό, εφάμιλλο των ευρωπαϊκών προτύπων. Γι' αυτόν τον λόγο, οργάνωσε τον επιτυχημένο κύκλο ομιλιών για τη γλώσσα, την ποίηση, τη λογοτεχνία, με υπεύθυνο τον καθηγητή του Τμήματος Ιστορίας του Ιονίου Πανεπιστημίου κ. Θεοδόση Πυλαρινό. Γι' αυτόν τον λόγο, η κινητή βιβλιοθήκη πήγαινε παντού, στους υπάρχοντες ή στους δυνάμει αναγνώστες, που ήταν δύσκολο να επισκεφθούν τη βιβλιοθήκη. Συχνά συνόδευε η Εύη το βιβλιοαυτοκίνητο και η καλύτερη επιβράβευσή της ήταν οι φωνές του παιδιών που καλωσόριζαν τα βιβλία.

Υποδειγματική και εποικοδομητική ήταν και η συνεργασία της Εύης με το Ιόνιο Πανεπιστήμιο, και ειδικότερα με το Τμήμα Αρχαιονομίας & Βιβλιοθηκονομίας, σε πολλούς τομείς, όπως για παράδειγμα στην Πρακτική Άσκηση. Πολλοί φοιτητές και φοιτήτριές μας πέρασαν από τη ΔΚΒ της Κέρκυρας και καθοδηγήθηκαν από την Εύη και τα στελέχη της βιβλιοθήκης. Επίσης, η βιβλιοθήκη πάντοτε υπήρξε ανοικτή για τη διεξαγωγή μαθημάτων, καθώς και για επισκέψεις των φοιτητών μας. Είναι, άλλωστε, ενδεικτικό ότι σημαντικό ποσοστό των φοιτητών / φοιτητριών του Ιονίου Πανεπιστημίου είναι μέλη της ΔΚΒ Κέρκυρας.

Δεν θα ήθελα, όμως, να μακρηγορήσω και να επαναλάβω τα όσα οι προλαλήσαντες ήδη ανέφεραν για την Εύη σκιαγραφώντας το έργο της στη βιβλιοθήκη και εξαίροντας την

προσφορά της. Θα σταθώ, λοιπόν, περισσότερο στην Εύη ως επιστήμονα, στην Εύη ως άνθρωπο που διψούσε για τη γνώση και την έρευνα, και στην Εύη ως φίλη.

Η Εύη Λάσκαρι ήταν μια σπάνια προσωπικότητα με αυστηρή βιβλιοφιλική συνείδηση αλλά και επιστημονικά ερείσματα καθώς και ερευνητικές αναζητήσεις, τις οποίες δυστυχώς δεν πρόλαβε να συνεχίσει. Η αγάπη της για το έντυπο βιβλίο, η πίστη της στις βιβλιοθήκες, η δίψα της για γνώση και το ανήσυχο πνεύμα της την ώθησαν κατά τα τελευταία έτη σε μια σειρά από επιστημονικές αναζητήσεις, σε άρθρα, συμμετοχές σε συνέδρια, έρευνα. Δυστυχώς η προσπάθεια αυτή εν τη γενέσει της σχεδόν διεκόπη προλαβαίνοντας ευτυχώς να δώσει λιγοστούς αλλά ώριμους καρπούς.

Ενδεικτικό των ανησυχιών και των αναζητήσεων της είναι ότι παρακολούθησε με αφοσίωση και κριτικό πνεύμα, από το πρώτο κτύπος έτος της λειτουργίας του, το Πρόγραμμα Μεταπτυχιακών Σπουδών στο Τμήμα Αρχαιονομίας & Βιβλιοθηκονομίας με τίτλο «Υπηρεσίες πληροφόρησης σε ψηφιακό περιβάλλον». Εκπόνησε τη διπλωματική εργασία της με επιβλέποντα τον επίκουρο καθηγητή του TAB κ. Μάριο Πούλο και ορκίστηκε το 2006.

Είχα την τύχη, τη χαρά και την τιμή να συνεργαστώ επιστημονικά με την Εύη στενά. Η Εύη υπήρξε μια σπουδαία συνεργάτης, με ήθος, επιμονή, συνέπεια, εργατικότητα και κυρίως θάρρος και εμπιστοσύνη – εμπιστοσύνη στους συνεργάτες και τον εαυτό της. Με την Εύη γράψαμε μαζί, ερευνήσαμε, αναζητήσαμε, χαρήκαμε, ανησυχήσαμε και δημοσιεύσαμε δύο άρθρα.

Άρθρα σε επιστημονικά περιοδικά

1. Kostagiolas, Petros & Banou, Christina & Laskari, Evangelia-Maria† (2009), “Strategic planning and management for the public libraries: the case of Greek central public libraries”, *Library Management*, vol. 30 (4/5), σ. 253-265. Στο ίδιο τεύχος του σημαντικού, με σύστημα κριτών, περιοδικού, δημοσιεύεται κείμενο εις μνήμη της Εύης γραμμένο από την ομιλούσα και τον Πέτρο Κωσταγιόλα.
2. Μπάνου, Χριστίνα & Λάσκαρι, Ευαγγελία-Μαρία (2007), «Διαμόρφωση πολιτικών στις υπηρεσίες πληροφόρησης με άξονα τα παλαιά και σπάνια έντυπα βιβλία», *Βιβλιοθήκη και Πληροφόρηση. Περιοδικό της Ένωσης Ελλήνων Βιβλιοθηκονόμων και Επιστημόνων της Πληροφόρησης*, τ. 19, σ. 46-50.

Η συνεργασία μας ξεκίνησε νωρίτερα, το 2004, όταν ετοιμάζαμε την έκθεση «Μεγάλα Βιβλία» στη Δημόσια Βιβλιοθήκη της Κέρκυρας στο πλαίσιο του 13^{ου} Πανελληνίου Συνεδρίου Ακαδημαϊκών Βιβλιοθηκών, που διεξήχθη στην Κέρκυρα, στο Ιόνιο Πανεπιστήμιο. Καθημερινά, το Καλοκαίρι και τον Σεπτέμβριο του 2004 απολαμβάναμε την προετοιμασία και αγωνιούσαμε για το τελικό αποτέλεσμα τόσο του στησίματος της έκθεσης όσο και της προετοιμασίας και της εκτύπωσης του καταλόγου. Πρέπει να μνημονευτεί η συνεργασία με την καθηγήτρια του TAB κα Αναστασία Σαλή για το στήσιμο της έκθεσης, με τον αναπληρωτή καθηγητή κ. Γιάννη Κόκκωνα για τον τυπογραφικό σχεδιασμό και την εκτύπωση του καταλόγου και με τη διευθύντρια της ακαδημαϊκής βιβλιοθήκης του Ιονίου Πανεπιστημίου κα Έλλη Άνθη στη συγγραφή του καταλόγου.

Η Εύη συμμετείχε σε ένα συνέδριο: Laskari, Evangelia-Maria & Banou, Christina & Kostagiolas, Petros A. (2008), “A study concerning strategic planning as a vehicle of the Greek Central Public Libraries at the beginning of the 21st century”, *Metropolitan Libraries Conference “Libraries for everybody seeking to understand the world and themselves”*, Πράγα 1-6 June 2008, όπου παρουσίασε την επιστημονική εργασία.

Επίσης για το 17^ο Πανελλήνιο Συνέδριο Ακαδημαϊκών Βιβλιοθηκών, Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων, Σεπτέμβριος 2008, η Εύη είχε στείλει την περίληψη της ανακοίνωσής της «Η

αλληλεπίδραση των πανεπιστημιακών βιβλιοθηκών με τις Δημόσιες Βιβλιοθήκες». Τις ζεστές μέρες του καλοκαιριού του 2008 μιλούσαμε για το ενδιαφέρον θέμα, το πλήρες κείμενο του οποίου θα ετοίμαζε μέσα στον Αύγουστο. Δυστυχώς δεν πρόλαβε να το ολοκληρώσει.

Για την Εύη ως άνθρωπο και ως φίλη θα ζητήσω να μου επιτρέψετε να μιλήσω πάλι σε πρώτο πρόσωπο, καθώς είχα την χαρά να είμαι φίλη της. Σε μια τέτοια εκδήλωση μνήμης, άλλωστε, τα όρια τίθενται από παράγοντες που δεν χωράνε περιορισμούς και κανόνες πλέον, και το πρώτο πρόσωπο μάλλον δημιουργεί τις παραμέτρους της προσέγγισης και μιας δυνάμει παρηγορίας. Βρίσκομαι σε μια ηλικία που οι φίλοι, οι πραγματικοί φίλοι λιγοστεύουν, αντιθέτως νιώθω ότι πληθαίνουν οι κριτές, που με καταδικάζουν. Η Εύη είχε το σπάνιο και πραγματικό χάρισμα της φιλίας. Ικανότητα να προσδίδει ακόμη και στα πλέον φαινομενικά ασήμαντα πράγματα μιαν αξία μοναδική. Οι λεπτομέρειες της ζωής, μέσα από τις οποίες άλλωστε διυλίζεται και κοσκινίζεται η πραγματική φιλία, αποκτούσαν ένα νόημα μοιράσματος πέρα από το επιφανειακό.

Ως άνθρωπος με ήθος, διακρινόταν από το χάρισμα της επικοινωνίας, από ειλικρίνεια, από συνέπεια, από βαθιά καλλιέργεια, από καλαισθησία. Στους συναδέλφους, τους συνεργάτες και τους φίλους της έδινε το αίσθημα της ασφάλειας, της σταθερότητας, την πεποίθηση πως οτιδήποτε κι αν συμβεί, θετικό ή αρνητικό, καλό ή κακό, η Εύη θα είναι εκεί, έτοιμη να συμβάλει, να αγωνιστεί, να συμπαρασταθεί. Το αίσθημα αυτό πήγαζε από τις αρχές και την προσωπικότητα της Εύης, προσωπικότητα στέρεα δημιουργημένης σε ένα εξαιρετικό οικογενειακό περιβάλλον και λαξευμένης με αναζητήσεις πνευματικές.

Η Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κέρκυρας αποτελεί κληρονομιά για όλους, ιδίως για όσους διαχειριζόμαστε το παρόν και το μέλλον των υπηρεσιών πληροφόρησης. Για το λόγο αυτό, όχι ύστατη αλλά διαρκής είναι η αναγνώριση που απευθύνουμε στην Εύη, η οποία ταξίδεψε στις βιβλιοθήκες του ουρανού. Άλλωστε, σύμφωνα με τον ποιητή, «Οι δυνατότητες στους ουρανούς είναι απεριόριστες». Χρέος μας είναι να συνεχίσουμε το έργο της Εύης. Εκτός, όμως, από το συλλογικό χρέος, υπάρχει το προσωπικό «χρέος» συνδεδεμένο με τη μνήμη και τον χρόνο, η δική μας αναμέτρηση με τις αναμνήσεις και τις απώλειες, αλλά και με τον ξανακερδισμένο χρόνο.

Παραφράζοντας τη Joyce Mansour που έγραφε «θέλω να φύγω δίχως αποσκευές για τα ουράνια», η Εύη έφυγε για τις βιβλιοθήκες του ουρανού, με αποσκευές την αγάπη και τη μνήμη μας.

Χριστίνα Μπάνου, Επίκουρη Καθηγήτρια

*Παρασκευή 5 Μαρτίου 1999
Ο Πλους της Κέρκυρας (σελ.10)*

Βιβλιοθήκη Κέρκυρας

Κείμενο της ΕΥΗΣ ΛΑΣΚΑΡΙ
Φιλολόγου

Η δημόσια βιβλιοθήκη Κέρκυρας είναι η αρχαιότερη από τις δημόσιες βιβλιοθήκες. Η αρχή της ανάγεται στα μέσα του ΙΗ αιώνα (περίοδος ενετικής κυριαρχίας), οπότε γίνεται η πρώτη προσπάθεια συγκρότησης βιβλιοθήκης στη μονή της Αγ. Ιουστίνης (στο προάστειο Γαρίτσα), αποτελούμενη κυρίως από θεολογικά και ιατρικά συγγράμματα. Σαν πρώτος ευεργέτης μνημονεύεται ο ενετός Κανονικός Ιάκωβος Σαβέριος Κανάλ. (ΓΑ.Κ. - Αρχαία Νομού Κέρκυρας - Argomenti diversi della citta di Corfu, v o I . 72, filza 42).

Τα στοιχεία για το σύντομο ιστορικό της βιβλιοθήκης προέρχονται από τα βιβλία:

- Λ. Βροκίνη / Περί αρχής και ιδρύσεως της Δημοσίας εν Κέρκυρα Βιβλιοθήκης Κερκυραϊκά Χρονικά, τ. 17ος, Κέρκυρα, 1973
- Soldatos, Constantin / La Bibliotheque Publique de Corfou, Athenes, 1947
- Κυριάκης, Κ.Χ.Μ. / Οδηγός της νήσου Κέρκυρας μετά προσθήκης ιστορικών και άλλων ποικίλων ειδήσεων, εν Αθήναις, 1902.
- Κερκυραϊκά Χρονικά, τ. 1ος 1951
- Ippaviz, Luuigi C. / Corcira antica e moderna, Corfu, 1901

Ένα μήνα μετά την πρώτη γαλλική κυριαρχία (Ιούλιος 1797) πραγματοποιείται η μεταφορά της στη μονή Υ.Θ. Τενέδου. Η βιβλιοθήκη τότε υπαγόταν στη δικαιοδοσία του βουλευτηρίου Αστυνομίας (Comitato di Polizia), ο βιβλιοθηκάριος αναδεικνυόταν από τους καλόγερους της μονής και ήταν προσιτή στους λίγους. Τότε χαρακτηρίζεται ως "δημόσια", που εκείνη την εποχή είχε την έννοια ότι δεν ανήκε αποκλειστικά σε ιδιώτες,

αλλά ήταν στην αποκλειστική δικαιοδοσία της κοινότητας. Το 1798 υπάγεται στη δικαιοδοσία του βουλευτηρίου Οικονομίας, συντάσσεται οργανισμός της βιβλιοθήκης από το νομαρχιακό διαχειριστή Αντώνιο Μαρούλη και κηρύσσεται "Εθνική του Νομού Κερκύρας βιβλιοθήκη". Ο βιβλιοφύλακας Gaetano Rusconi καίει 107 βιβλία που πραγματεύονται αρχαίες ελληνικές προσευχές και την παπική εξουσία, με το δικαιολογητικό

ότι μπορεί να απέβαιναν βλαβερά για τη νεολαία.

Κατά τη διάρκεια της Επτανήσου Πολιτείας (1800-1807) γίνεται σύνταξη ειδικού οργανισμού από 13 άρθρα, όμοιου ως επί το πλείστον με εκείνον του 1798. Το 1805 προσαρτείται στη Δημόσια Ελληνική Σχολή που βρισκόταν σε συνεχόμενο οίκημα της μονής Τενέδου.

Στη διάρκεια της β' γαλλικής κυριαρχίας (1807-1814) ο αριθμός των βιβλίων προσεγγίζει τις 7.000. Στην αύξηση του πλούτου συνετέλεσε η εκχώρηση της ιδιωτικής βιβλιοθήκης του Ανδ. Καλογερά.

Κατά την περίοδο της κυριαρχίας των άγγλων (1814-1864) η βιβλιοθήκη προσαρτείται στην Ιόνιο Ακαδημία και μεταφέρεται στο παλάτι του Υπατου Αρμοστή, ενώ στις 21-5-1824 γίνονται τα επίσημα εγκαίνια. Εκείνη την εποχή γίνεται η μεταφορά στη βιβλιοθήκη της ιδιωτικής συλλογής του κόμη Guilford (25.000 τόμοι), που περιελάμβανε την πιο πλήρη σειρά που είχε μέχρι τότε εκδοθεί στη νέα ελληνική και 3.000 χειρόγραφα, ανέκδοτα τα πιο πολλά. Ακολουθεί η εγκατάσταση της βιβλιοθήκης σε ενετικό κτίριο στην κεντρική πλατεία, τους παλιούς στρατώνες Grimari.

Μετά την ένωση της επτανήσου με την Ελλάδα (1864) η βιβλιοθήκη εξαρτάται από το Υπ. Παιδείας και στα 1930 παίρνει στην ιδιοκτησία της το κτίριο της πρώην Ιονίου Ακαδημίας.

Το Σεπτέμβριο του 1943 η Κέρκυρα γίνεται το θέατρο των πολεμικών αναμετρήσεων μεταξύ των γερμανικών στρατευμάτων και εκείνων της ιταλικής κατοχής. Οι εμπρηστικές βόμβες των γερμανών καταστρέφουν μεγάλο αριθμό κτιρίων της πόλης, ενώ συγχρόνως καίγονται βιβλία της βιβλιοθήκης, όπως επίσης βιβλία και αρχεία άλλων υπηρεσιών, σωματείων, ιδιωτών κλπ. Υπολογίζεται ότι οι απώλειες σε βιβλία σε όλη την Κέρκυρα προσεγγίζουν τις 150.000. Σύμφωνα με τις επίσημες στατιστικές που αφορούν στην καταστροφή των ελληνικών βιβλιοθηκών κατά τη διάρκεια του πολέμου και της κατοχής, η βιβλιοθήκη της Κέρκυρας έρχεται πρώτη σε απώλειες. Πριν την καταστροφή περιείχε 70.000 τόμους, χειρόγραφα και σπάνιες εκδόσεις.

Μετά την απελευθέρωση της πόλης (10-10-1944) γίνεται μεγάλη προσπάθεια ανασυγκρότησης της βιβλιοθήκης, η οποία βρίσκει τη μέγιστη ανταπόκριση από παντού. Γίνονται πολύ σημαντικές δωρεές από κερκυραίους που κατείχαν ιδιωτικές συλλογές και είχαν διασωθεί, όπως επίσης από την Ακαδημία Αθηνών, την Εθνική Βιβλιοθήκη, την Αρχαιολ. Εταιρεία, την Εταιρ. Βυζ. Σπουδών, το Εθνικό Τυπογραφείο, το Πανεπιστήμιο Αθηνών, την Ορθόδοξη Εκκλησία, αλλά και από ξένα κράτη.

Από τότε μέχρι και το Μάρτιο του 1994 η Βιβλιοθήκη στεγαζόταν στην αριστερή πτέρυγα του ανακτόρου των Αγίων Μιχαήλ και Γεωργίου. Οι εργασίες επισκευής και αναπαλαίωσης του συγκεκριμένου κτιρίου, εν όψει της Συνόδου Κορυφής που πραγματοποιήθηκε τον Ιούνιο του 1994, κατέστησαν απαραίτητη τη μεταφορά της βιβλιοθήκης, όπως και των άλλων υπηρεσιών που στεγάζονταν στα παλαιά ανάκτορα, σε άλλο κτίριο.

Η βιβλιοθήκη, κατά συνέπεια, από το Μάρτιο του 1994 μέχρι σήμερα υπολειτουργεί σε 78 τ.μ. στο κτίριο της Αγροτικής Τράπεζας στο νέο λιμάνι με ένα πολύ μικρό μέρος του υλικού της, αφού το υπόλοιπο βρίσκεται αποθηκευμένο σε κιβώτια 12 χμ. έξω από την πόλη. Αναμένεται δε η οριστική εγκατάστασή της σε τμήμα του κτιρίου των αγγλικών στρατώνων, που είχε προαποφασιστεί της συνόδου, με σχετική απόφαση της τότε υπουργού πολιτισμού κ. Μελίνας Μερκούρη. Το εν λόγω κτίριο επισκευάστηκε επίσης εν όψει της Συνόδου Κορυφής του 1994 και χρησιμοποιήθηκε σαν αίθουσα τύπου.

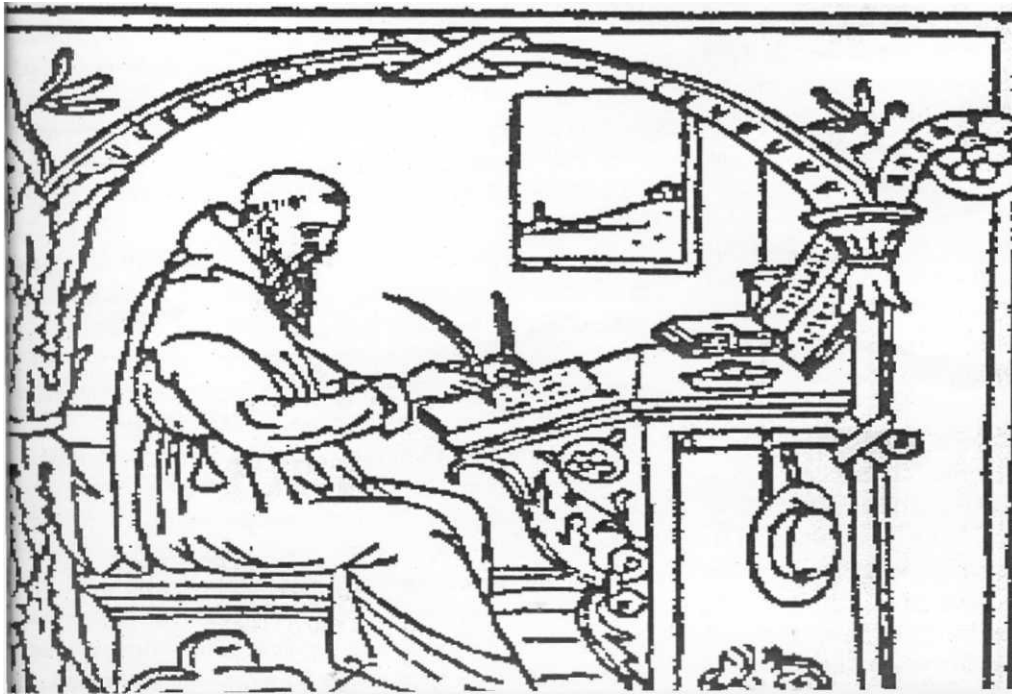
Το κύριο πρόβλημα επομένως της βιβλιοθήκης αυτή τη στιγμή, είναι αυτό του κτιρίου. Ας σημειωθεί, ότι στα παλαιά ανάκτορα είχε στη διάθεσή της περίπου 700 τ.μ., τα οποία δεν επαρκούσαν για την έκθεση του υλικού, αφού ήδη χρησιμοποιούσε αποθηκευτικό χώρο σε οίκημα του Παλαιού Φρουρίου.

Η βιβλιοθήκη σήμερα διαθέτει περίπου 80.000 τόμους. Υπάρχουν δύο οργανικές θέσεις, μια ΥΕ (Κλητήρα) και μια ΠΕ (Βιβλιοφύλακα). Από αυτές η μια (του κλητήρα) είναι κενή εδώ και 15 μήνες λόγω συνταξιοδότησης του υπαλλήλου. Αυτή τη στιγμή, υπηρετούν δυο υπάλληλοι, ο προαναφερόμενος ΠΕ και άλλος ένας ΠΕ (Βιβλιοφύλακας) με προσωποπαγή θέση.

Επί σειρά ετών στις αίθουσες της βιβλιοθήκης της Κέρκυρας λειτουργούσε ελεύθερο ανοιχτό πανεπιστήμιο, πραγματοποιούνταν συνέδρια, ενώ συχνά διάφοροι φορείς ζητούσαν για διαλέξεις ή άλλους λόγους αίθουσα που η βιβλιοθήκη διέθετε ειδικά, για ανάλογους σκοπούς. Δεν έχει πραγματοποιήσει μέχρι σήμερα δικές της εκδόσεις. Η βιβλιοθήκη εμπλουτίζεται κάθε χρόνο με νέους τίτλους, που προέρχονται είτε από αγορές είτε από δωρεές βιβλίων. Το μεγαλύτερο μέρος του αναγνωστικού κοινού είναι γυναίκες και τα βιβλία που είναι περισσότερο δημοφιλή είναι τα λογοτεχνικά, όπως και εκείνα που αφορούν στην τοπική ιστορία και σε άλλα τοπικά θέματα. Στη βιβλιοθήκη υπάρχουν πολλά παλαιά και σπάνια βιβλία και εκεί ακριβώς έγκειται η σπουδαιότητα της.

Η Δημόσια Κεντρική βιβλιοθήκη Κέρκυρας που είναι μια από τις παλαιότερες βιβλιοθήκες στην Ελλάδα (η αρχαιότερη δημόσια), έχει ιστορία που είναι ιδιαίτερα ενδιαφέρουσα και πολυτάραχη και εξίσου ενδιαφέρον και ξεχωριστό το υλικό της, που στο μεγαλύτερο μέρος του αποτελείται από παλιές, σπάνιες εκδόσεις, με αποτέλεσμα σήμερα να αριθμεί γύρω στους 80.000 τόμους.

Σήμερα στεγάζεται στο Παλαιό Φρούριο, σε τμήμα του κτιρίου των Αγγλικών Στρατώνων και το πρωταρχικό πρόβλημα που αντιμετωπίζει, είναι το γεγονός ότι δεν έχει ακόμη αποκατασταθεί το μέρος ακριβώς του κτιρίου που της αναλογεί. Το αποτέλεσμα είναι να μην υπάρχει η δυνατότητα να εκτεθεί το υλικό της. Παρά το γεγονός ότι έχει εκπονηθεί η σχετική μελέτη, δεν έχει ακόμη δημοπρατηθεί το έργο που θα έχει σαν αποτέλεσμα την υλοποίησή της.

Ο ρόλος που μπορεί να διαδραματίσει η βιβλιοθήκη είναι προφανής: είναι ο ρόλος που μπορεί και επιβάλλεται να παίξει κάθε βιβλιοθήκη σε ένα αστικό κέντρο, σε μια κοινότητα, σε ένα δήμο, σε μια ευρύτερη περιοχή. Η βιβλιοθήκη η δημόσια (ή αλλιώς, λαϊκή) δεν απευθύνεται σε ένα συγκεκριμένο κοινό, αλλά σε όλους: στα παιδιά, στους μαθητές, στους συνταξιούχους, στους ερευνητές, στους φοιτητές.

Πέρυσι, με σχετική απόφαση του Υπ. Παιδείας, η βιβλιοθήκη της Κέρκυρας έγινε κεντρική, γεγονός που της δίνει δυνατότητα στο εγγύς μέλλον να κινεί βιβλιοαυτοκίνητο (αλλιώς, κινητή μονάδα) σε όλο το νησί, εξυπηρετώντας το κοινό που δεν έχει εύκολη πρόσβαση στην πόλη της Κέρκυρας και τα σχολεία που στη συντριπτική πλειοψηφία τους δεν διατηρούν βιβλιοθήκες.

Η βιβλιοθήκη λειτουργεί και ως δανειστική, αλλά και ως χώρος όπου κάποιος μπορεί να συμβουλευτεί βιβλία που δεν δανείζονται, όπως εγκυκλοπαίδειες, λεξικά, παλαιές εκδόσεις, κ.λπ. Κατά καιρούς πραγματοποιεί διάφορες εκθέσεις (σύμφωνα με τη μελέτη προβλέπεται μόνιμος εκθεσιακός χώρος) και βέβαια είναι ο φυσικός χώρος, όπου οι φοιτητές του τμήματος Βιβλιοθηκονομίας του Ιονίου Πανεπιστημίου και του αντίστοιχου τμήματος των ΤΕΙ πραγματοποιούν την πρακτική τους άσκηση.

For the libraries of Heaven: in memory of Evi Laskari, Director of the Central Public Library of Corfu

---

Library Management, Volume 30, Issue 4/5

The Central Public Library of Corfu Island, which is situated in the northwest part of Greece, has become a thriving organization, a landmark public library for Greece and a heritage for the generations to come. This is the only public library in Corfu and the local community looks upon and feels proud of it. It is a profound heritage especially for all those responsible for its present and future development.

On the 19 August 2008, our beloved friend and colleague Evi Laskari, Director of the Central Public Library of Corfu, suddenly passed away. Evi was born in London in 1964 from Greek parents and after a short stay in France, her family moved to Patras, Greece, where she was brought up and graduated from the local high school. She studied at the National and Kapodistrian University of Athens, and graduated from the University of Athens, Department of History and Archeology in 1987. Books and libraries were always in her heart. Over the last 20 years Evi served with responsibility and dedication in various positions the Central Public Library of Corfu and in 2001 she became the library director. Recently (in 2006), Evi completed an MSc course on Library and Information Science at the Department of Archive and Library Science, Ionian University.

Evi revived the Central Public Library of Corfu (www.libcorfu.gr/). Her passion and dedication was the impetus for change and her achievements transformed the Public Library of Corfu to its current-status. She had a deep love for books, literature, and libraries. Her vision was to bridge the gap between the local community and the library, as she strongly believed that, the library is a place for all, a place where history and innovation, children and adults, myth and reality, technology and tradition, culture and society meet. Evi was present in the library reposition into the renewed and excellent building at the old castle of Corfu in the centre of the old city. She strived to provide access to the library and services for the disabled, to organize the cataloguing and conservation of old and rare books, to develop reading policy through exhibitions and numerous lectures, to provide mobile library services for all those in need (institutionalized children, disabled and elderly people) and to host students of the Ionian University for their practice.

Her colleagues, staff and students of the Ionian University and the people of Corfu respected Evi. Over the last few years she desired to share her knowledge and experience, and participated in our research aims. She produced results that have been presented in national and international conferences and published in the *Library Management* journal. Unfortunately, that activity was never to be completed. Now, Evi continues to work for the libraries of Heaven ... , as Borges said "I always imagined paradise as a kind of library".

Christina Banou, Petros A. Kostagiolas

Department of Archive and Library Science, Ionian University, Corfu, Greece

---